

افغانستان آزاد - آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۵ اپریل ۲۰۲۰

"کرونا" و آسیب پذیرترین قشر جامعه یعنی "معتادان"

سه شنبه- ۲۶ حمل ۱۳۹۹ - کابل: امروز رسانه ها از قول سخنگوی وزارت صحت عامه دولت دست نشانده گزارش دادند، که تعداد مجموعی افرادی که آزمایشات، آلوده شدن بدن آنها را به ویروس کرونا مثبت نشان داده است، به ۷۱۴ نفر رسیده است. طبق این گزارش صرف در ۲۴ ساعت گذشته، ۴۹ تن دیگر آلوده به ویروس کرونا شده اند. از جمله ۴۹ نفر ۱۸ تن آنها ساکن کابل است. در یادداشت امروز می بینیم که دادن چنین ارقامی تا چه حد می تواند، صحت داشته باشد:

۱- بحث ما را به مردم عادی که خانه و زندگی دارند و یا هم به هر شکل ممکن زیر سقفی به سر می برند و در بین جامعه و خانواده زندگانی می نمایند، محدود نمی سازیم بلکه طیف وسیعی از آنهایی را در نظر می گیریم که به شکل دیگری قربانیان تجاوز امپریالیستی و نتیجه اشغال و حاکمیت فرهنگ برده ساز و ضد انسانی امپریالیستی در کشور اند. یعنی یکی از تحفه های انکار ناپذیر اشغال و حاکمیت مستعمراتی سه میلیون معتاد کشور.

۲- این را می دانیم که زندگانی تمام معتادان یک سان نیست. یعنی در جمع آنها کسانی وجود دارند که تا هنوز در بین خانواده ها و از آن طریق بین جامعه زندگانی می نمایند، اما کسانی هم هستند که نه تنها جامعه بیمار، ناتوان و روبه اضمحلال کشور آنها را ترک نموده اند، بلکه فامیل ها و خانواده های آنها نیز با آنها هیچ ارتباطی نداشته و چنان با آنها قطع مراد کرده اند توگوئی اصلاً وجود خارجی برای شان ندارند.

۳- این را می دانیم که یک کتله عظیمی از این جمع قربانیان تجاوز و فرهنگ امپریالیستی در شهر کابل، تقریباً در بیشتر ایام سال در زیر پل سوخته و پل سرخ، به مانند اشباح سرگردانی به هم می لولند، از گرمی یک دیگر، گرم می شوند و در کنار یک دیگر یخ می زنند و از قید زندگی در زیر سیطره مناسبات استعماری رهائی می یابند.

۴- آیا هیچ از خود پرسیده اید، اکنون که فصل آب خیزی دریای کابل است و دریای چمچه مست هم با مستی هایش گاهی زیر پل ها را یعنی محل رهائش هزاران معتاد رانده شده از جامعه بیمار ما را زیر آب می برد، آنها کجا هستند، چه می کنند، با ویروس کرونا در چه حال اند و چگونه بین مرگ و زندگانی دست و پای می زنند؟

۵- من امروز بعد از روز ها قرنطین خودی در خانه، تصمیم گرفتم با برادرم سری به کوتاه سنگی بزیم و باز هم حداقل برای دو سه هفته، خرید نمائیم. دردانگیز ترین صحنه ای که دیدم، تجمع تعداد زیادی از همان معتادان فراری از زیر پل سوخته، در مسیر دو سرکه "کوتاه سنگی- کارته مأمورین" بود.

آنهايي که با محل آشنا هستند مي دانند که بين سرک رفت و برگشت، "جزاير" و "دهليز" هاي ترافيکي کم عرضي در طول سرک بين رفت و برگشت وجود دارد. فراريان از پناهگاه "زير پل سوخته"، نزديکترين جاي را براي شان فعلاً در همين "جزاير" و دهليز" هاي ترافيکي يافته اند. در طول سرک ۳ الي ۴ كيلومتری مي بينيم که به صد ها انسان درد مند، معتاد و رانده شده از همه جاي، در کنار يک ديگر جمعي در زير شبه خيمه هاي پلاستيکي که از خريطه هاي پلاستيک ساخته شده و جمعي ديگر بر کارتن هاي قطعه ئي چون کرم به هم پيچ خورده اند.

هموطنان گرامي!

اين که وزارت صحت دولت نشانده و يا لافوک درجه دو در افغانستان "امراالله صالح" از مبارزه عليه ويروس کرونا و کمک هاي دولت دست نشانده باد به غيغبي مي اندازند، آيا هيچ متوجه شده اند که انسانهاي مظلوم و درمانده برادران و اعضاي تن جامعه ما هستند که قرباني فرهنگ برده ساز امپيراليستي شده اند و مي بايد از آن خبرگيري نموده به کمک شان شتافت؟ آيا کسي و مقامي به خود زحمت داده است تا ميان آنها رفته، آنها را متوجه خطرات زندگاني دردانگيز آنها نمايد؟ آيا کسي کوشيده است آنها را از يک ديگر جدا ساخته تحت تداوي قرار دهد؟

هموطنان گرامي!

جواب تمام اين سوالات و سوالات مشابه منفي اند. زير نه کسي از آنها خبري گرفته است و نه هم مي داند که چند تن از آن جمع بي سرپناه آلوده به ويروس کرونا است و چه تعداد از آنها بدان علت مرده اند. دولت دست نشانده و عمالش تلاش مي ورزند ضمن آن که جهت تحقق اهداف سياسي شان بر حدت قرنطين مي افزايند، اما همه روزه ساحه گسترش مرض را محدود نشان دهند، تا مردم را از حرکات احتمالي عليه خودشان باز داشته باشند.

هموطنان گرامي!

آيا هيچ مي دانيم که جمع معتادان بي سرپناه در کل، نه تنها مي توانند تماماً قربانيان بالقوه ويروس کرونا باشند، بلکه ناقلان بالقوه اين ويروس کشنده نيز هستند. من، تو و تمام جامعه ما در قبال آنها مسؤوليت داريم تا در چنين شرايطي نه تنها به منظور حمايت از آنها بلکه به خاطر حفظ خودمان به داد آنها برسيم!؟

هموطنان گرامي!

جامعه سالم به جامعه اي گفته نمي شود که افرادش، ورزشکارو خوش اندام بوده هريک از آنها به زيبائي اندام شان فخر بفروشند، بلکه به جامعه اي گفته مي شود، که جامعه بتواند چنان به کمک نيازمندانش بشتابد، که نيازمندی در آن باقي نماند.

هموطنان گرامي!

اين درست است که ما با چنان جامعه اي سالهاي نوري فاصله داريم، مگر اين را نبايد از ياد ببريم که اگر براي رسيدن به چنان جامعه اي نکوشيم و در گام نخست ديوار هاي استعماري و ارتجاعي را که سد رسيدن ما به چنان جامعه ايست ويران نکنيم اين فاصله بيشتري خواهد گرديد. پس:

مشترکاً عليه امپرياليسم و ارتجاع به پا خيزيم!